

meget var de lokale Smaarejser, som man ønskede at forhøje Taksterne for, men at det var de lange Rejser med Hurtigtog. Hvad det sidste angaar, er det blevet oplyst, at det sikkert vilde være en daarlig Forretning for Staten at forhøje Taksterne for dem, og at det vilde være at sætte Præmie paa at køre med de langsomme Tog for at slippe for den Forhøjelse for Hurtigtog, som Statskassen skulde nyde godt af. Der er sagt, at Jernbanerne gave saa lidet et Udbytte; det er meget muligt; men deri ser jeg ingen Ulykke. Vore Gæder i Kjøbenhavn give slet intet Udbytte, de give ingen Rente, og det gøre vore Landeveje heller ikke, det er fælles almindelige Goder, som Samfundet paa ingen Maade kunde undvære, og ingen vilde tænke paa at belægge dem med Skatter. Men hvad ere vore Jernbaner i Grunden andet end saadanne Landeveje gennem vort Land? Jeg kan ikke se nogen Ulykke i, at disse Baner ikke give noget større Udbytte for Staten. Jeg vil i al Almindelighed haabe, at man ikke gaar til Forhøjelser. Det vil særlig blive Forhøjelser, som ville komme til at ramme Smaafolk; det er en stor Fordel for Folk, saaledes som nu at kunne færdes omkring i Landet paa en billig Maade. Jeg tager derfor straks Afstand fra dette Forslag og haaber, at det ikke maa blive gennemført.

Det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) spurgte, hvorledes det forholder sig med Løven om hemmelig Afstemning. Jeg forstaaer meget vel, at det ærede Medlem føler sig ramt i denne Sag, det er vel nok hans Skyld, eller for en meget væsentlig Del hans Skyld, at denne Lov ikke er bleven gennemført allerede. Der har foreligget et Tilbud fra Regeringens og Landstingets Side; men det blev ikke modtaget, da Tiden var dertil. Man begyndte at stille en hel Række andre Betingelser, og Følgen var, at Loven om hemmelig Afstemning atter forlod dette Ting uden at blive ophøjet til Lov. Det vil sikkert have meget lange Udsigter, før Loven bliver gennemført. Og at det ikke er sket, derfor bærer — jeg kan ikke se bedre — Venstrereformpartiet Skylden; havde det slaæet til, da Tilbudet blev gjort, havde vi nu haft hemmelig Afstemning, saa vi kunde være gaaet til Valg paa den nu til Foraaret.

Der er adskillige Medlemmer, der have udtalt sig om den store Bevilling til Viborg Domkirke, blandt andet udtalte det ærede Medlem for Roskilde (Rosleff) sig i Gaar derom. Det forekommer mig, at det ærede

Medlem her er kommet akkurat et Aar for sent. I Fjor var denne Sag til Afstemning, og den blev vedtagen med 85 mod 11 Stemmer. Der staaer paa indeværende Finanslov opført 7,000 Kr. til Forsøg; disse Forsøg ere udførte i Kirken, og, saa vidt jeg ved, ere 3—4 Kunstnere nede i Italien for at gøre Studier. Det ærede Medlem for Roskilde skulde derfor være kommet med sin Indsigelse i Fjor. Jeg kan ikke se andet, end at disse Penge her maa bevilges. Jeg var imod dem i Fjor, men blev overstemt; vi maa altsaa finde os i, at denne Bevilling gives.

Der er fra forskellige Sider gjort Indvendinger mod et Beløb paa 10,000 Kr. til en Bog om Danmarks Kultur i det 19de Aarhundrede. Jeg kan nu ikke se, hvorfor man skulde nægte denne Bevilling. Det forekommer mig at være en meget god og lærerig Bog, en særdeles nyttig og interessant Bog. Det var jo muligt, at Bevillingen kunde gives saaledes, at en Del Eksemplarer bleve skænkede omkring til nogle af vore Biblioteker og Lærestalter f. Eks. til Seminarierne, saaledes at Staten paa den Maade kunde komme i Besiddelse af en Del Eksemplarer, som vistnok vil kunne sprede god og nyttig Oplysning omkring i Landet. Men der er en Ting, der forundrer mig, og det er, at de samme ærede Herrer, som saa stærkt have gjort Indsigelse mod den Bog, ikke have ladet deres Øjne falde paa en Bog, som staaer lige ved Siden af paa Finansloven. Det er en Bog, som skulde omhandle Kulturenovre i Pamir i Centralasien, og den er ikke paa 10,000 Kr., men paa 13,100 Kr., for at Premierløjtnant Olufsen kan udarbejde sit Materiale fra Pamirekspeditionen. Hvor der er Tale om at udgive et nyttigt og godt Værk om Danmarks Kultur, der protestere de Herrer, men naar det drejer sig om Centralasiens Bjerge, Kulturen i Pamir, saa have de Herrer ikke et eneste Ord at indvende derimod. Jeg vil haabe, at denne sidste Bevilling maa udgaa af Finansloven. Det er vel nok de fleste bekendt, at denne Sag var forelagt Finansudvalget i Fjor af den daværende Minister Sthyr, men at man svarede ham, at denne Bevilling vilde Folketinget ikke gaa ind paa. Nu kommer den nuværende Kultusminister med den samme Bevilling, men jeg kan ikke tænke mig, af hvilken Grund, det skulde da være af rent personlige Grunde, man gav den i Aar, naar man ikke vilde give den i Fjor.

Der er en Ting, der særlig har glædet mig under denne Debat, og det er, at der